Skjoldet, som gør raa Viljes Indtrængen umulig, det er kvindelig Gestus ved Slaget, at brede Hænderne sænkende ud til Varetægt.

Sikkert maa det være Kvinders naturligt overvejende Tanke ved disse prøjsiske Udvisninger, at Hundreder af deres Lands Børn nu behøver hjælpende Omtanke, hvis en haard Viljes Magt til at gøre dem Ondt skal brydes og prelle af som Afmagt.

Vi har vanskeligt ved at fatte, at denne Sag er saa væsensforskellig fra hvad der foregaar op ad os i Samfundet. Hvad er der sket?

En hel Del Mennesker har ved uforudsete Omstændigheder mistet Plads og Erhverv. En Overarbejdsherre har ladet dem vide, at de maa skifte. Opsigelsen kommer saa uventet, det er omtrent gaaet os Nutidsmennesker af Minde, at et Lands Regering har Herreret over den Plet af Jord, vi behøver for at udfolde Arbejde; denne Arbejdets underforstaaede Betingelse er det en Sjældenhed nu, at civiliserede Stater forholder os. Men Arbejdere uden Erhverv er dog ikke haabløst ulykkelige Væsener, de plejer at slaa sig til Taals, naar de i *ny Pladser* faar ønskelige Forhold. Et skiftende Liv, det er en Skæbne, de regner med, en Chance ofte for Fremgang; det takseres ialfald absolut ikke som Ulykke.

Disse Folk, tænker vi da, som nu kastes ud af deres prøjsiske Plads og ind til os over Grænsen, er jo ikke ildestillede Mennesker længere end til vi Danske i Hjemmet faar indrettet os paa at tage imod dem. Om disse bortviste bliver lykkelige eller ulykkelige beror paa dansk Vilje, ikke paa tysk — saa synes os.

Altsaa — der er, hvis Tallet opgives ret, ca. 200 Menneskers Skæbne at overveje og ordne, — efter vore Kvindetanker ikke saa lidt at tage fat i, førend der bliver Tid til Forargelsen!

For Mænd lukker disse Udvisninger op til anderledes store Vuer. Deres skarpe Syn skælner alt derovre trods den milevide Afstand, og de Forhold, de overskuer, almindeliggør de lynsnart til Forholdet: Tyskerhad mod os Danske.

At „forstaa en halvkvædet Vise", det er Mænds Force. Mænd erkender det selv, at „voksne, danske Drenge" sætter en Ære deri. Muligt, at Øvelse og politisk Motion har gjort Mænd saa letnemme og fjærnsynte, vi Kvinder ved kun, at saa vidt er *vi* ikke. Højt regnet befinder vi os i Politikens „Forberedelsesklasse"; at stave og lægge sammen er hvad der staar *os* for Tur. I Forhold til hvad vor Kvindeintelligens behøver, ved vi for lidt nøjagtig Besked med Forholdene ovre